

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/131/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116208737
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2116208737.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobkyne: E. R., nar. XX.X.XXXX, bytom E., T. E. X, zastúpenej advokátom: Mgr. Peter Kubala, so sídlom Piešťany, Pod Párovcami 1362/55, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 3.216,78 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 16C/113/2016-40 zo dňa 16. februára 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í a** vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 3.216,78 Eur s 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.216,78 Eur od 11. 4. 2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom priznal žalobkyni právo na plnú náhradu trov konania, III. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Trnava súdny poplatok za žalobu 193,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 451 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, s poukazom aj na procesné ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, § 4 ods. 2 písm. i), § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

3. Súd prvej inštancie odkázal na rozsudok vo veci sp. zn. 10C 157/2015, keď nepovažoval na hospodárne uviesť všetky dôvody uvedeného rozhodnutia, nakoľko by sa jednalo u duplicitné uvádzanie jednotlivých ustanovení zákona. Predbežná otázka pre posúdenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bola vyriešená v uvedenom konaní tak, že úver je bezúročný a bez poplatkov.

4. Ďalej konštatoval, že zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 10C/157/2015 vyplýva, že žalovaný /PROFÍ CREDIT Slovakia/ si uplatnil voči žalobkyni /E. R./ zaplatenie čiastky 368,86 Eur titulom neuhradenia zostatku úveru č. 8100007369. Rozsudkom zo dňa 14.1.2016 bola žaloba zamietnutá (právoplatný dňa 12.2.2016), pričom v ňom okresný súd konštatoval, že strany uzavreli 14.3.2008 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100007369, úver bol poskytnutý vo výške 3.053,84 Eur, so zmluvnou odmenou 3.585,47 Eur, s dohodnutými splátkami 184,43 Eur mesačne. Predpokladaná RPMN bola 66,44%, RPMN 77,73%, priemerná RPMN nevyplnená, ročná úroková sadzba 79,47%. Uhradená bola čiastka 6.270,62 Eur ku dňu rozhodnutia. Zmluva neobsahovala v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/, i/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Z. z. o Slovenskej obchodnej inšpekcii základné obsahové náležitosti, a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a výšku, počet

a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V takom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni považuje podľa § 4 ods. 3 posledná veta zákona č. 258/2001 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov, teda veriteľ nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru a odmeny za poskytnutie úveru, ale len nárok na zaplatenie istiny, teda poskytnutej čiastky úveru /úverový limit/. Úver bol poskytnutý vo výške 3.053,84 Eur, uhradených bolo 6.270,62 Eur.

5. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie právne uzavrel, žaloba je v celom rozsahu dôvodná, keď na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie tým, že úver bol bezúročný a bez poplatkov, a teda žalovaný mal právo na plnenie len do výšky poskytnutého úveru, pričom žalobkyňa nad rámec poskytnutého úveru uhradila v prospech žalovaného čiastku 3.216,78 Eur. Žalobkyni vzniklo právo požadovať od žalovaného ako dlžníka popri plnení, úroky z omeškania z vyššie uvedenej sumy, keďže ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Úroky z omeškania okresný súd priznal v zmysle žaloby odo dňa omeškania žalovaného /po uplynutí lehoty na plnenie v zmysle zaslanej výzvy/ do zaplatenia pohľadávky vo výške určenej nar. vl. č. 87/95 Z. z.

6. Vznesenú námietku premlčania žalovaného okresný súd nepovažoval za dôvodnú s poukazom na § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný je subjektom poskytujúcim úvery dlhodobu. Pri všetkej starostlivosti mal vedieť o tom, že porušuje zákon o ochrane spotrebiteľa a spotrebiteľských úveroch. Jeho konanie je potom z hľadiska uzatvárania vopred naformulovaných zmlúv bez možnosti zásahu spotrebiteľa do jeho obsahu potrebné považovať za úmyselné konanie v snahe získať prostriedky navyše. Jeho nekalé konanie a neprijateľné podmienky boli rozhodnutiami súdov vyhlásené za neprijateľné a neplatné. Úverová zmluva bola uzavretá 14.3.2008, jednalo sa o plnenie v splátkach, splatnosť úveru bola vyhlásená 8.12.2014. Žaloba bola podaná 18.4.2016, teda i pred uplynutím subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehoty, počítanej od 9.12.2014 /končí 9.12.2016/. Objektívna ani subjektívna lehota neuplynula. Ak by tomu tak aj bolo, treba poukázať na ochranu spotrebiteľa a námietku premlčania za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa ako slabšia strana nemohla /nemusela/ mať vedomosť o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov na rozdiel od žalobcu, ktorý prinajmenšom mal vedieť o zákonných náležitostiach zmluvy a neprijateľné a neplatné zmluvné podmienky napriek rozhodnutiam súdov naďalej do zmlúv uvádzal.

7. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalobkyňa bola úspešná v celom rozsahu, a teda jej priznal plnú náhradu trov konania, ktorých výška bude určená samostatným rozhodnutím v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

8. Žalobkyňa bola od platenia súdneho poplatku oslobodená podľa § 4 ods. 2 písm. l zák. č. 71/1992 Z. z., preto bol podľa § 2 ods. 2 tohto zákona na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu zaviazaný žalovaný.

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný v celom rozsahu s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku, keď navrhol žalobu zamietnuť, alternatívne vec vrátiť na ďalšie konanie. Argumentoval tým, že okresný súd dospel k nesprávnemu právnomu názoru, že úver poskytnutý podľa zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8111117369 je bezúročný a bez poplatkov. Uzavretá zmluva o revolvingovom úvere obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, počet splátok 36, termín splatnosti splátky 20.deň v mesiaci, výšku splátky 5.556,- Sk a okresný súd vychádzal z nesprávnych skutkových záverov. Zo žiadnej časti zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, že zmluva o revolvingovom úvere má obsahovať rozpísanie každej jednotlivéj splátky (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/111/2014-166). Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je zhodné s § 9 ods. 1 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, je prevzatím (implementáciou) smernice Rady 2228/48, od ktorej podľa jej článku 22 sa nemožno odchyliť. Výklad § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. sa v zmluve o úvere neznamena povinnosť uvádzať amortizačnú tabuľku. Žiadne zákonné ustanovenie nikdy nevyžadovalo a ani nevyžaduje uvádzať rozčlenenie splátky. Taký právny záver vyslovil aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h), i) Smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej úprave. Súdom prvej inštancie teda pristúpil k nesprávnemu výkladu vnútroštátnej právnej normy (§ 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z.). Ďalej napáda závery týkajúce sa posúdenia vznesenej námietky premlčania. Ak žalovaný uzavrel

zmluvu o revolvingovom úvere, v rámci ktorej sa nenachádza rozpis splátok, potom nejde o porušenie zákona z jeho strany a už vôbec nie o konanie, ktorým by bolo možné spojiť záver o úmysle získať bezdôvodné obohatenie. Okresný súd úmysel získať bezdôvodné obohatenie nespája so žiadnou konkrétnou či dokázanou skutočnosťou, ale ho len prezumuje bez toho, aby mal k tomu oprávnené dôvody. Posúdenie vznesenej námietky premlčania za rozpornej s dobrými mravmi okresným súdom nie je žiadnym spôsobom odôvodnené. V konaní neboli dokázané žiadne okolnosti, za základe ktorým by rozpor s dobrými mravmi mohol byť konštatovaný. Takou nemôže byť okolnosť, že uplatnil námietku voči spotrebiteľovi.

10. Žalobkyňa odvolanie nepodala, k odvolaniu žalovaného uviedla, že napadnutý rozsudok navrhuje potvrdiť a zaviazat' žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania. Zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje, aké povinné obsahové náležitosti má mať zmluva o spotrebiteľskom úvere. V inom súdnom konaní už súd konštatoval, že zmluva o úvere nemá predpísané náležitosti a úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách a o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS je sekundárnym prameňom práva, nie je možný priamy účinok v horizontálnych vzťahoch, takže priama aplikácia smernice prichádza teda do úvahy len v sporoch, kde je odporcom členský štát, resp. akýkoľvek orgán konajúci v jeho mene. Vnútroštátne súdy v konštantnej judikatúre potvrdené aj Najvyšším súdom SR potvrdili, že výklad zákona je taký, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky úveru, splátky poplatkov a splátky úverov. Ak zmluva (napr. spotrebiteľskom úvere) neobsahuje predpísané náležitosti, dodávateľ koná v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Pre priemerného spotrebiteľa je oblasť finančných a úverových vzťahov zložitou problematikou, preto je potrebné, aby poskytovateľ úveru postupoval pri dojednaní úveru s odbornou starostlivosťou, ktorá nie je dodržaná, ak pri poskytovaní spotrebiteľského úveru dojednal so spotrebiteľom neurčité podmienky, podmienky v rozpore so zákonom, neprijateľná podmienku alebo uprel spotrebiteľovi právo na ochranu jeho ekonomických záujmov.

11. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Odvolací súd prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami - zároveň stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase ich podaní pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne je možné priznať úspech, preto s použitím § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobe v celom rozsahu vyhovel (suma 3.216,78 Eur s 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.216,78 Eur od 11.4.2016 do zaplatenia) a to s poukazom na odvolacie argumenty, že prvoinštančný súd nesprávne uzavrel, že úver je bezúročný a bez poplatkov a že ním vznesená námietka premlčania nie je dôvodná.

14. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru.

15. Podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

16. Z gramatického výkladu tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že zmyslom tohto ustanovenia, a to bol aj zámer zákonodarcu, je, aby z rozpisu splátok bolo jednoznačné, koľko činí splátka istiny, koľko splátka úrokov a koľko splátka poplatkov.

17. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzavretia zmluvy, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Je nesporné, že citované ustanovenie § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch má za účel - cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, resp. priamo v nej poskytnúť prehľadne všetky relevantné údaje na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré môže zväžiť. Aby bolo zabezpečené, že spotrebiteľ bude mať vždy dostatok relevantných informácií pre svoje rozhodnutie, zákonodarca v § 4 citovaného zákona vymenúva zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rámci nich vymenúva tie, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih - sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie. Cieľom zákonodarcu pod hrozbou uvedeného následku teda je donútiť dodávateľov - veriteľov, aby stanovené náležitosti - údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzali.

19. Výklad a aplikácia ust. § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj v § 4 ods. 3 citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi účastníkmi niektorých z náležitostí vymenovaných v ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

20. Žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžníčka uzavreli dňa 14.3.2008 úverovú zmluvu č. 8100007369, na základe ktorej žalovaný poskytol žalovanej úver vo výške 3.053,84 Eur (92.000,- Sk). Žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť poskytnutú sumu v 36 mesačných splátkach po 184,43 Eur. RPMN bola 77,73 %, ročná úroková sadzba 72,22 %. Žalobkyňa zaplatila žalobcovi z poskytnutého úveru sumu 6.270,62 Eur. Oznamením o zosplatnení zo dňa 28.10.2014 oznámil žalovaný žalobkyni omeškanie s úhradou splátok č. 38,39 a zároveň výšku omeškaných splátok 368,86 Eur. Zároveň ju upozornil, že po uplynutí 15 dní od doručenia oznámenia, sa stanú splatnými všetky záväzky zo zmluvy.

21. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku sa správne stotožnil so záverom okresného súdu v rozsudku č. k. 10C/157/2015-26 zo dňa 14.1.2016 (právoplatný dňa 12.2.2016), ktorý v konaní sp. zn. 10C/157/2015 pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru, keď mal preukázané, že predmetná úverová zmluva neobsahuje základnú obsahovú náležitosť, t. j. údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy) a konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru (podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch), že úver je bezúročný a bez poplatkov. Odvolateľ namietol, správny záver súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahuje údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, s argumentom, že predmetná úverová zmluva tento požadovaný údaj obsahuje (počet splátok 36, výška splátky 5.556,- Sk/184,43 Eur, a že zo žiadnej časti zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, že zmluva o revolvingovom úvere má obsahovať rozpisanie každej jednotlivej splátky s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. V kontexte tento námietky žalovaného odvolací

súd uvádza, že podľa citovaného zákonného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) v odseku 15 zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá povinnosť v zmluve rozdeliť splátku úveru na tri samostatné časti a to splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov, za účelom zabezpečenia dostatku čo najširších informácií a prehľadu pre spotrebiteľa. Zákonodarca s poukazom i na gramatické znenie citovaného ustanovenia výslovne vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere kumulatívne obsahovala presné číselné vymedzenie výšky, počtu a termínov splátok osobitne istiny, tak úrokov, tak aj iných poplatkov, pričom absencia už len jednej z týchto náležitostí spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Účel zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zväziť. Rozhodne nepostačuje a nie je v súlade s citovaným znením zákona, ak hoci jednoduchou logickou úvahou, či jednoduchým aritmetickým výpočtom, je možné zistiť, že v zmluve stanovená mesačná splátka zahŕňa okrem istiny úverovej splátky aj splátku úrokov a poplatkov (v neznámej výške). Účel sledovaný zákonodarcom by sa tým nedosiahol a zmysel tejto úpravy právnej normy by nebol naplnený. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru, nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo.

22. Ďalej odvolací súd konštatuje, že odvolateľ v odvolaní nenapadol osobitnou odvolacou argumentáciou záver okresného súdu, že predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. To už len odvolací súd na podporu záveru okresného súdu konštatuje, že predmetná úverová zmluva tento údaj neobsahuje, t. j. neobsahuje dátum poslednej splátky úveru, pričom tento údaj je podstatnou náležitosťou s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Účelom zavedenia uvedenej náležitosti zmluvy o úvere bolo docieľiť to, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch, kedy, v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti. Konečná splatnosť musí byť určená konkrétne tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. Pritom údaj o počte splátok 36 nespĺňa požiadavku citovaného zákonného ustanovenia o konečnej splatnosti úveru.

23. V súvislosti s poukazom žalobcu na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) zo dňa 9.11.2015 odvolací súd konštatuje, že Okresný súd Dunajská Streda položil prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102 EHS (ďalej len Smernica) (v kontexte zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), pričom Súdny dvor EÚ poskytol výklad výlučne Smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. h), i) a článku 23, keď výklad vnútroštátneho práva poskytujú výlučne vnútroštátne súdy.

24. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad ktorý riešia. V zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcov práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci, t. j. priamy účinok je v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivец dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. V prípadoch, kedy vnútroštátne súdy rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami a nakoľko priamy účinok Smernice neprichádza do úvahy, vnútroštátne súdy musia skúmať, či Smernici môžu priznať nepriamy účinok a teda či môžu vykladať zákon eurokomformne.

25. Od 11. júna 2008, kedy Smernica nadobudla platnosť, museli vnútroštátne súdy ex offo vykladať zákon v súlade so Smernicou. Avšak v danej veci znenie § 4 ods. 2 písm. g) a i), obsahoval už zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinný od 14.6.2001, t. j. ešte pred platnosťou Smernice dňa 11.6.2008, konkrétne znenie písm. i) obsahoval citovaný zákona už pôvodnom znení od 14.6.2001 pod písm. a) a znenie písm. g) (konečná splatnosť spotrebiteľského úveru) bolo zavedené do citovaného

zákona s účinnosťou od 1.1.2008. Teda v oboch prípadoch ešte pred platnosťou Smernice, na výklad ktorej v súvislosti s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 sa žalobca odvoláva. S ohľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že poukaz žalovaného v tejto veci na výklad citovanej Smernice je irelevantný.

26. Je nutné ešte podotknúť, že doterajšia ustálená súdna prax v SR vykladala ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. tak, že zmluva musí obsahovať uvedenie splátky úveru s členením na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, inak sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov (uvedené sa týka aj výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z.). Aj odvolací súd pri výklade zákona č. 258/2001 Z. z. vychádzal z jazykového výkladu, z ktorého jednoznačne vyplýva potreba členenia splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov, ako aj požiadavka na uvedenie konečnej splatnosti úveru, keď nemohol aplikovať výklad contra legem a zároveň ani porušiť všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty, ktorá je upravená v článku 2 ods. 2 CSP.

27. S poukazom na § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch odvolací súd ďalej konštatuje, že už len jeden chýbajúci údaj v zmysle § 4 ods. 2 citovaného zákona, v tomto prípade písm. g) a i) má za následok, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, tak ako to už správne uzavrel súd prvej inštancie. Keďže žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 3.053,84 Eur a žalovanému zaplatila sumu 6.270,62 Eur, rozdiel vo výške 3.216,78 Eur bol žalovanému zaplatený navyše a teda ide o bezdôvodné obohatenie.

28. Podstata odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku totiž spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli stranami prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Žalovaný v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné skutkové závery týkajúce sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku. Podľa citovaného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 192 - § 194 Civilného sporového poriadku. S ohľadom na uvedené v odsekoch 21 až 27 sa odvolací súd nestotožnil s námietkou žalovaného, že predmetný úver nie je bezúročný a bez poplatkov.

29. Žalovaný ďalej namietal, že posúdenie vznesenej námietky premlčania rozpornej s dobrými mravmi nie je okresným súdom žiadaným spôsobom odôvodnené.

30. Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy a dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Dobré mravy sú súhrnom spoločenských, kultúrnych a mravných noriem základných, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti. Všeobecne možno bezpochyby dôvodiť, že v konaní účastníkom konania opodstatnene vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke, nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože inštitút dobrých mravov je zákonným inštitútom a prispieva k istote v právnych vzťahoch. Za špecifických okolností však výkon práva namietat' premlčanie uplatneného nároku by mohol byť konaním umožňujúcim poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by zánik uplatňovaného nároku v

dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. Znak konania vykazujúce priamy úmysel poškodiť druhého účastníka je potrebné vyvodzovať z tých okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená a nie z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatňovaného nároku odvodzovaný, inými slovami, rozhodujúce (určujúce) pre odopretie účinkov námietky premlčania sú okolnosti, ktoré existovali v čase uplatnenia námietky premlčania. Tieto okolnosti musia byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/265/2009).

31. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

32. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

33. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

34. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

35. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

36. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoierať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

37. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vypoiera i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

38. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

39. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

40. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uzavrel, že vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi bez toho, aby sa zaoberal a náležite tento svoj záver riadne odôvodnil a to ani len odkazom na konkrétne zákonné ustanovenie, ktoré aplikoval. Týmto postupom okresný súd odňal procesným stranám reálnu možnosť konať pred súdom (obdobne aj práva strany na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov s odkazom na ust. čl. 48 ods. 2 vety prvej Ústavy Slovenskej).

41. V ďalšom, vzhľadom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného, bolo potrebné vysporiadať sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaným vznesená námietka premlčania uplatneného nároku je nedôvodná, pričom tento záver okresného súdu je podľa odvolacieho súdu prinajmenšom predčasný, keďže najskôr je potrebné uzavrieť či vznesená námietka premlčania je/nie je v rozpore s dobrými mravmi.

42. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, ods. 2 najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

43. Odvolací súd poukazuje na to, že pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia je stanovená dvojaká, kombinovaná premlčacia doba, t. j. subjektívna a objektívna. Tieto dve premlčacie doby začínajú, bežia a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je kratšia - dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná alebo desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Pre vzájomný vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej doby platí, že skončí, ak beh jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte beží druhá premlčacia doba. Ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt a je vznesená námietka premlčania, nemožno právo priznať. Z hľadiska posúdenia začiatku plynutia premlčacej dvojročnej doby je rozhodujúci okamih, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre stanovenie začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby a to tak trojročnej, ako aj desaťročnej (v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia) je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo.

44. V danom prípade súd prvej inštancie nesprávne uzavrel, že subjektívna 2-ročná premlčacia doba začala plynúť od 9.12.2014, t.j. deň nasledujúci po vyhlásení splatnosti (mimoriadnej) úveru dňa 8.12.2014, pričom tento deň podľa odvolacieho súdu nemožno spájať s ňom, kedy sa oprávnený (v danom prípade žalobkyňa) dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Okresný súd sa dňom začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby vo svojom odôvodnení vôbec nezaoberal a tento ani neuviedol. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že za účelom zistenia momentu vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia ale ani jeho objektívneho vzniku nevedol okresný súd náležité dokazovanie, a to ani postupom podľa § 295 CSP. Tu odvolací súd poukazuje na to, že hoci okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku odvoláva na obsah spisu sp. zn. 10C/157/2015, opomenul (prehliadol), že v predmetnom spise sa na čl. 7 nachádza karta klienta (žalobkyne), na ktorú poukázala aj samotná žalobkyňa v podaní zo dňa 9.11.2016 na čl. 23 spisu, ktorá okrem iného obsahuje aj prehľad uhradených splátok žalobkyňou podľa dátumu ich úhrady žalovanému, čo v danej veci mohlo mať relevanciu práve pri zistení dňa, kedy sa žalobkyňa (mohla) dozvedela o tom, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil (o žalovanú sumu) ako aj dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu žalovaného došlo. Bez tohto zistenia nie je možné sa vysporiadať so vznesenou námietkou premlčania,

a teda ani posúdiť prípadné úmyselné konanie žalovaného (vo vzťahu k 10 ročnej objektívnej premlčacej dobe), ktoré sa posudzuje práve k okamihu, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo.

45. Keďže s poukazom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci, nevykonal potrebné dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania i na to, že má byť nimi vyriešená základná prioritná otázka predchádzajúca až príp. následné závery, ktorými súd odôvodnil preskúmaný rozsudok, by doplnenie dokazovania odvolacím súdom nebolo účelné, ak aj z dôvodu čiastočnej nepreskúmateľnosti odvolací súd s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (v celom rozsahu včítane závislého výroku o náhrade trov konania a o povinnosti zaplatiť súdny poplatok), a podľa § 391 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

46. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

47. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť uplatnený nárok žalobkyne, a to najmä so sústredením sa na spornú otázku dôvodnosti vznesenej námietky premlčania, túto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

48. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).